

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a courtyard. The woman has long, wavy blonde hair in a high ponytail and is wearing a red, backless dress. The man has dark hair and a beard, wearing a dark blue shirt and tie. They are standing in front of a building with arches and a tiled roof. The scene is lit with warm, golden light, suggesting late afternoon or early evening.

Julia Jamesová
Poddát
se touze

JULIA JAMESOVÁ

PODDAT SE TOUZE

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

minulý a předminulý měsíc jsem Vám adresoval dva své „španělské listy“. Tak jestli dovolíte, uzavřel bych to dneska posledním; do třetice všeho dobrého.

Když jsem se před pár roky dostal poprvé na slavnou barcelonskou nákupní třídu Rambla, čekal jsem – ovlivněn příběhy, v nichž tam nakupují hrdinky vyba-vené zlatou kreditní kartou hrdiny-miliardáře, že přes samé Manoly Blahniky, Diory apod. nebude vidět „obyčejný svět“.

A víte, že to tak není? Sklenka proseka a talířek s tapas vás tam určitě nezruinují. Ale nejvíce mě překvapila ta spousta stánků s květinami, které prodávají semínka – opět květin, ale také rajčat, okurek a papriček. To je teď po celé Evropě obrovský hit; také mně dozrávají papričky původem z asi pěti zemí světa.

A tak jsem uvažoval, jak zrovna tahle „móda“ má blízko k tomu, o čem jsou mé příběhy. Tedy k lásce. Takové semínko nestačí hodit do hlíny, ať už si to dopadne, jak chce. Je třeba se o něj starat. A je třeba se smířit s tím, že květy, neřkuli plody uvidíme až za mnoho týdnů či měsíců. A s láskou je třeba pracovat stejně – starat se o ni a čekat, trpělivě čekat, až se „urodí“...

I když čtrnáct let, tedy tak dlouho, jako museli čekat Minerva a Oliveiro v povídce Nesmíš být mým mužem! od Amandy Cinelliové, je přece jen snad až příliš mnoho!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Julia Jamesová

PODDAT SE TOUZE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Contracted as the Italian's Bride

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Julia James

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1809-5 (EPUB)

ISBN 978-83-291-1810-1 (MOBI)

ISBN 978-83-291-1811-8 (PDF)

PROLOG

Dante Cavelli seděl na barové stoličce v baru jednoho z nejluxusnějších hotelů v londýnském West Endu a dlouhými prsty svíral skleničku s martini. Vrhł krátký pohled na hodinky – jemnou, zlatou, velmi drahou věcičku – aby zkontroloval, kolik je hodin. Má zpoždění.

Rozhlédl se kolem sebe. V tlumeně osvětlené, rozlehlé místnosti byly rozmístěné malé stolky a v rohu stál bílý klavír, na který nějaká pianistka hrála tiché, bluesové melodie. Dante se na ni na chvíli zadíval. Byla to velmi atraktivní blondýnka, dlouhé vlasy jí svůdně splývaly přes jedno rameno. Dante potřásl hlavou. Ne – to nepřichází v úvahu.

Znovu se pohledem vrátil ke vchodu a jeho krásně klenutá tmavá obočí se zamračeně stáhla k sobě. Zvedl sklenici, dopřál si dlouhý lok a zase ji odložil, aniž by z otevřeného vchodu spustil oči. Prsty při tom netrpklivě bubnoval na naleštěném barovém pultu.

Náhle se jeho prsty zastavily. Na prahu stála žena, a jestli ta blond pianistka před chvílí zaujala jeho pozornost, tahle ho uchvátila. Za zády měla jasně osvětlenou lobby a v rámu dveří vypadala jako sen.

Dante měl pocit, že se v jeho těle probraly k životu všechny mužské chromozomy.

V první řadě to byla ta její postava, obepnutá v modrozelených koktejlkách, které zdůrazňovaly

každý centimetr jejich dokonalých křivek, sahaly ke kolenům a nijak nebránily těm dlouhým, štíhlým nohám v lodičkách s vysokými podpatky, aby patřičně vynikly. V jedné ruce držela psaníčko a druhou měla zvednutou k hrdlu, nad těmi plnými, krásnými ňadry, jako by – Dantovy chromozomy sebou znovu trhly – jako by byla nervózní...

Ale proč by někdo jako ona měl být nervózní, to opravdu nechápal. S tělem jako má ona?

A co se týče jejího obličeje...

Mezi obočím se mu objevila další vráska. Vzhledem k tomu, že měla světlo za zády, zůstávala její tvář ve stínu a on ji vlastně moc neviděl. Měla výrazné lící kosti, hluboko posazené oči a plné rty, to rozeznat dokázal. Vlasy se jí mahagonově leskly a měla je vyčesané do volného drdolu, který jen zdůrazňoval její dlouhý, elegantní krk a jemnou linii čelisti. Viděl toho dost na to, aby chtěl vidět víc – aby ji chtěl vidět celou.

A pak, právě když se jí snažil v duchu přimět, aby popošla dál do místnosti, vešel někdo jiný a ona musela ustoupit stranou, aby ho pustila. V tu chvíli na její obličej dopadlo plné světlo.

Dante šokem zkameněl.

To není možné!

Protože to opravdu nebylo možné. To přece... nejde.

Non credo...

Ta slova tupě kroužila stále dokola v jeho dokonale zmatené mysli.

PRVNÍ KAPITOLA

O dvanáct měsíců dříve

Dante ujížděl až příliš rychle po úzké venkovské silnici s tváří staženou hněvem. Uvnitř přímo zuřil a trvalo to už od chvíle, kdy explodovala ta pomyslná bomba, obsažená v poslední vůli jeho dědečka. Pevně sevřel volant.

Copak jsem neudělal všechno, co po mně chtěl? Byl jsem mu k dispozici dnem i nocí. Měl mou naprostou loajalitu, splnil jsem každý požadavek, který si jen vymyslel.

A teď mu dědeček udělal tohle – dal si v závěti tu nesmyslnou, obskurní podmínku.

Dante zlostně potřásl hlavou a vrhl krátký pohled na navigaci. Už brzy bude na místě.

Na svatbě.

Byla to opravdu ironie, a kdyby nebyl tak rozčilený, možná by se i zasmál. Ale on tu byl jen proto, aby vyhledal muže, kterého teď potřebuje nejvíc ze všeho. Svého právníka.

Jeho starý přítel Rafaello Ranieri by hladký jako úhoř a ve své práci se vyznal. To by tedy sakra měl, pomyslel si Dante zachmuřeně, vzhledem k tomu, že Rafaellova firma pracovala pro polovinu nejbohatších rodin v Itálii.

Dante, přestože do této elitní skupinky patřil také, Rafaellovy právní služby zatím nikdy nepotřeboval.

Až do teď.

Cítil, jak se jeho nálada rychle zlepšuje. Dobrá, byla to dost otrava nahánět Rafa tady, někde na konci světa v nějakém venkovském hotýlku v britské West Country, kde je jeho přítel hostem na svatbě italského ženicha, ale jestli někdo dokáže najít cestu z té pasti, ve které teď vězí, tak je to Raf.

Jenže o necelou půlhodinu později Dante zíral – rozzlobeně zíral – na svého starého přítele a v obličejí měl stejně rozzuřený, nevěřicně výraz jako v okamžiku, kdy si přečetl dědečkovu poslední vůli.

„No tak, Rafe! Přece musí být způsob, jak z toho ven!“

Rafaello pokrčil rameny v drahém obleku.

„Napsal to dokonale jasně. A neprůstřelně,“ zopakoval. V jeho obvykle vážném obličejí se objevil náznak pobaveného úsměvu. „Tak mi řekni,“ podal mu zpátky vytištěnou poslední vůli jeho dědečka, „která bude ta šťastná, co získá srdce jednoho z nejžádanějších starých mládenců v Itálii? Až do teď jsi žádný vážný vztah neměl, jen krátké aférky.“

Dantovy zaplálo v očích. „Nezkoušej to na mě. Na nic jiného jsem nikdy neměl čas, zatraceně, a ty to dobře víš! Neměl jsem čas jakýkoli smysluplný vztah.“

Jeho přítel zvedl lahev šampaňského, kterou předtím postavil na nejbližší stůl v prázdném salonku, do něhož je uvedli, dost daleko od svatebních hostů, aby měli trochu soukromí.

„No,“ potřásl hlavou, „není právě tohle skutečnost, kterou se tvůj dědeček snažil napravit? Nejspíš ti chtěl zajistit stabilní vztah. Nebo mohl samozřejmě chtít, aby ses postaral o budoucího dědice jeho majetku.“

V Danteho obličejí se objevilo kromě hněvu ještě něco dalšího. „Já jsem na tom dědictví léta tvrdě makal, Rafe. Zatraceně tvrdě! Dal jsem mu všechno, co po mně kdy chtěl!“

V hlase měl frustraci, ale zjevně se ho to dotklo.

Dědeček ho vychovával od mala – jako syna, jehož otec nepracoval v životě ani jediný den, a nakonec se vyboural s autem a zabil tak sebe i svou ženu. A co se týče jeho matky – no, její představa práce byla nalakovat si nehty a dělat si hlavu s tím, co si vezme na sebe na další večírek.

Právě proto, pomyslel si Dante s jistou hořkostí, trval jeho dědeček na tom, že kluk s tak línými, sobeckými rodiči musí chápat, že peníze nerostou na stromech – a musí se to naučit tvrdou prací dlouho do noci.

A přesně to Dante dělal posledních dvanáct let, od chvíle, kdy s červeným diplomem dostudoval ekonomii a finance na univerzitě. Pracoval non-stop jako dědečkův zástupce – a dědic. To všichni chápali. Tak mu to slíbil.

A teď ho o to okradl.

„Dante, tak si to tak neber.“ Rafův hlas už nezněl pobaveně, jen soucitně. „Hele, ta poslední vůle je sice neprůstředná, ale nemusíš tím být přece svázaný navždycky. Sice tam uvádí manželství jako podmínku pro tvé dědictví, ale...“ podíval se významně na svého zamračeného kamaráda, „není tam výslovně řečeno, že to musí být manželství na celý život.“

Dante přimhouřil oči. Okamžitě pochopil, co se mu Raf snaží naznačit.

„Jak dlouho musím zůstat ženatý? Minimálně?“ zeptal se bez obalu.

Rafaello si zamyšleně lokl šampaňského. „No, musíš se vyhnout riziku, že tvé manželství bude vypadat... účelově uzavřené. Tím bys podmínky poslední vůle porušil. Takže já bych řekl, že bezpečné by bylo uvažovat o délce tak kolem dvou let.“

„*Dva roky? Dio*, To mi bude skoro pětatřicet. Čtyřicítka na krku!“

Rafaello pokrčil rameny, ale vypadal, že ho chápe.

„No, tak řekněme aspoň osmnáct měsíců. Zvládneš aspoň to?“

Dante po něm šlehl rozzlobeným pohledem. „Manželství, ať už jakkoli dlouhé, je to poslední, po čem bych toužil.“ Povzdechl si. „Rafe, ty jsi přece dědu znal. Řídil mi život, dokud byl naživu, pořád mi opakoval, že mám zodpovědnost a zároveň privilegium udržet v chodu firmu, kterou vybudoval, když byl můj otec takové budižkničemu. A teď,“ pokračoval s jasnou hořkostí v hlase, „se mě snaží držet pod kontrolou i z hrobu. Drží mě... svázaného. Zatraceně, nedovolí mi svobodu ani v mém osobním životě!“

Rafaello se znovu přemýšlivě zamračil. „No, a co kdybys našel ženu, která na tebe nebude mít žádné požadavky? Která taky chce jen účelové manželství? Jen formalitu, nic víc, a na časově omezenou dobu?“

„Takovou asi těžko najdu,“ zavrčel Dante.

Ať už měla Rafova poznámka o jednom z nejžádanějších starých mládenců Itálie podložená, nebo ne, Dante dobře věděl, že všechny ty ženy, na které si při svém pracovním vytížení tu a tam našel čas, by po možnosti si ho vzít okamžitě skočily. Ale nějaké manželství naoko by jim určitě nestačilo. Ty by chtěly všechno – pořádné kapesné na drahé šatičky a botičky a miminko nebo dvě, aby si ho pojistily. Napořád.

A to byla pro Danteho noční můra. Být svázaný – *uvězněný*, krucinál – v manželství s nějakou náročnou manželkou pro něj bylo stejné jako žít pod neustálou kontrolou svého dědy.

Ale Raf si to nemyslel.

„Nechápu, proč ne. Mohla by mít svoje důvody, proč chtít manželství na omezenou dobu, a jen naoko – aby s tebou měla jen málo společného. Ale i tak samozřejmě budete muset dbát na to, abyste nevzbudili podezření a neporušili podmínky té poslední vůle.“

Rafaellův optimismus na Danteho dojem neudělal.

Frustrovaně si odfrkl. „A jakpak takovou vhodnou nevěstu najdu?“ zeptal se ironickým tónem.

„Kdo ví?“ opáčil Rafaello, vzal Danteho kolem ramen a vedl ho k hale, která teď už byla prázdná, když se všichni svatební hosté odebrali na večeři. „Možná ji najdeš dnes večer tady. Takže si myslím, že je dobrý nápad vmístit se mezi hosty...“

Další nedůvěřivé odfrknutí bylo Danteovou jedinou odpovědí.

Connie byla úplně vyčerpaná, jako vždycky na akcích jako byla tahle. V ideálním případě by tu vůbec nebyla – byla by doma s babičkou. Ale jediná doba, kdy mohla dělat nějakou jinou práci, než bylo uklízení dvou chalup na pronájem vedle té jejich, bylo večer, když byla paní Bowenová odnaproti tak hodná a zůstala s babičkou.

A práce večer znamenala buď výpomoc v hospodě u nich ve vsi, nebo, jako dnes večer, ve Velkém domě – v Clayton Hall – kde se právě konala další luxusní svatba. Výpomoc na svatbě byla vždy náročnější než práce v hospodě, ale lépe jí tu platili, a ona si nemohla dovolit peníze navíc odmítnout. Zvlášť ne teď.

Connie jako by měla náhle v žaludku kámen. Co budou s babičkou proboha dělat? Domek, který si po celá desetiletí pronajímaly, majitelé nedávno prodali a nový majitel měl v plánu ho pronajímat hostům na dovolené, jako ty dvě vedlejší chalupy, což mu vynese mnohem víc peněz než dlouhodobý pronájem.

Ale kam půjdeme?

Ta otázka kroužila Connie v hlavě a odpověď stále nepřicházela. Víc a víc pronajímatelů tady ve West Country měnilo své domy v lukrativní rekreační objekty. Požádala místní radu o pomoc s náhradním bydlením, ale řekli jí, že přichází v úvahu jen maličký, omšelý byt ve městě. A co hůř, dokonce jí navrhli, aby dala babičku do domova důchodců.

Teď se ten kámen v břiše změnil na pořádný balvan a srdce se jí sevřelo. Ne, nikdy by nedala babičku do domova důchodců – a ani by ji nepřestěhovala do bytu někde v horním patře činžáku, bez zahrady, do neznámého prostředí. Lidé s demencí – tou strašnou nemocí, která se u její babičky každým dnem zhoršovala – potřebují kolem sebe známé věci, jinak jejich stres jen narůstá.

Ach bože, nemohla by dožít své dny v domě, kde žije celý svůj dospělý život?

Takhle se Connie modlila každý den, ale zdálo se, že její prosby nikdo neslyší.

Jak by to ale bylo možné?

Jak by to mohla udělat?

Connie se protlačila létacími dveřmi do teď už opuštěné haly a začala sbírat ze stolků u stěn použité skleničky. S plným podnosem pak rychle zamířila kolem dveří, vedoucích ven z haly právě ve chvíli, kdy se prudce otevřely a narazily přímo do ní. Connie polekaně vyjekla a ten náraz ji vyvedl z rovnováhy, takže se skleničky svezly z tácu a roztrhly se na dlažbě podlahy.

Nešťastně zaúpěla.

Současně se ale za ní ozval další hlas. „*Accidenti!*“

Znělo to rozzlobeně.

Connie si dřepa, položila podnos na podlahu a začala horečnatě sbírat tolik rozbitého skla, kolik viděla.

Náhle se objevily další ruce, které dělaly totéž. *Mi dispiace* – omlouvám se.“

Byl to ten samý hlas, ale tentokrát už ne tak rozčilený.

Connie zalétla pohledem vedle sebe. Uviděla dvě mužská stehna, na nichž se napínala látka kalhot a ona zamrkala, a trochu oči zvedla, aby si prohlédla i ten zbytek.

A jen nevěřicně zírala. Ten muž, jenž vedle ní dřepěl, jako by ani nebyl z tohoto světa. Měl tmavé vlasy,

tmavé oči a tvář... bože, tvář, která by se skvěle vyjímalala na plátně kin. Na chvíličku se zmohla jen na to zírání, i když si byla vědoma, že se jí sama údivem pootevěřela pusa. Pak se vzpamatovala a přinutila se znovu začít sbírat střepy.

Ozval se další hlas – nebyl našťvaný, ale měl v sobě jistou odtažitost. Ačkoli si nebyla úplně jistá, řekla by Connie, že spolu mluví italsky, takže neměla ani ponětí, o čem se baví. Ten muž, který vypadal jako filmová hvězda, se narovnal a něco tomu druhému italsky odpověděl.

Connie sebrala poslední střípek, vstala a opatrně zvedla podnos.

„Omlouvám se,“ řekla automaticky a v očích měla úzkost.

„To není vaše vina,“ řekla ta italská filmová hvězda. Zalétl pohledem na podlahu pod jejíma nohama. „Něco se tam trochu vylilo, myslím, že budete potřebovat mop.“

Connie polkla. „No... ano. Ano, samozřejmě. Jistě.“

Nevěděla, co říct, stála tam zrudlá a nervózní a její mozek byl ochromený tím, že na ni promluvil někdo tak úžasný. Ten druhý, který vypadal spíš uhlazeně než sexy, promluvil tentokrát anglicky.

„Ten mop?“ připomněl jí.

Řekl to dost přezíravým tónem a doprovodil to stejným pohledem. Connie cítila, jak se červená. V obraně nahrabila ramena a rychle vyrazila ke dveřím pro personál. Byla na přezíravé pohledy a komentáře zvyklá. Zvláště od mužů.

A u chlapa, který vypadá takhle, jsou ještě pravděpodobnější!

Pak se ale zamyšleně zamračila. Byl to přece ten druhý Ital, kdo se na ni tak podíval, ne ten, který vypadal jako nějaký slavný herec. Ten si k ní dřepł a pomáhal jí s úklidem.

Povzdechla si a ani nevěděla proč. Potom potřásla hlavou, prošla dveřmi a šla hledat ten mop.

Dante se nepřiliš nadšeně rozhlédl po ostatních hostech na svatební snídani. Raffaello si nenápadně promluvil se svým přítelem ženichem a jeho anglickou nevěstou a Dante byl teď bez nějakého vysvětlování zařazen mezi svatební hosty jako náhrada za někoho, kdo nepřišel. I když si tiše pomyslel, že vzhledem k tomu, že je mladý, bohatý a ne tak úplně ošklivý, spíš jeho přítomnost uvítali.

„Můžeš si... Jak se to řekne anglicky? *Můžeš si obhlédnout terén*,“ řekl mu Raffaello s potutelným úsměvem. „Podívat se, jestli některá z přítomných dam vyhovuje tvým požadavkům. Už jsem si všiml, že mnohé očividně zajímáš,“ dodal pobaveně.

Odpovědí mu bylo jen Danteho tiché zavrčení. Rafovi možná připadá jeho situace zábavná, ale on to musí nějak vyřešit!

Jak by se mu líbilo, kdyby přišel o svobodu – a právě ve chvíli, kdy si myslel, že ji získal?

Žít pod neustálou kontrolou svého dědy bylo s přibývajícimi roky stále obtížnější, i když ho měl opravdu rád a byl mu vděčný za stabilitu, kterou mu poskytl během dětství a dospívání. Kdyby ho nebylo, zbyl by mu jen chaos, a jeho nedbalí rodiče by se postarali jen o to, aby je co nejméně obtěžoval, takže by skončil na nějaké internátní škole.

I tak pro něj byla ale dědečkova nenadálá smrt na infarkt před třemi měsíci trochu i úlevou, i když to nerad přiznával.

Měl jsem pocit, že mám konečně svůj život sám pro sebe – konečně můžu dělat, co chci já. Žádná zodpovědnost. Nikomu se nemusím zodpovídat! Můžu si o vlastním životě rozhodovat sám.

Samozřejmě že měl stále zodpovědnost za chod Cavelli Finance, to chápal a přijímal jako fakt. Dokonce

byl rád. Už teď měl plány na rozšíření dědečkova podnikání a hodlal využít nové příležitosti k investicím, zvláště v oblasti investic do ekologických programů, což pro jeho vysoce konzervativního dědečka bylo nepřijatelné, přestože se ho Dante mnohokrát pokoušel přesvědčit.

Ale co se týče jeho soukromého života... No, myslel si, že ho bude konečně žít po svém – nehodlal se ženit nebo zakládat rodinu, ale také neměl v plánu být jako jeho sobečtí, požitkářští rodiče a trávit všechny čas na večírcích. Musí existovat nějaký zlatý střed.

A teď mu bude děda ještě i z hrobu přikazovat, co má dělat...

Znovu se ho zmocnila frustrace a hněv. Ani je nemohl utopit v alkoholu – měl rezervovaný pokoj v hotelu v nedalekém městečku, protože tohle místo bylo plně obsazené svatebními hosty, takže bude ještě řídit. Kromě toho neměl náladu se opít. Tak se jen mračil na celý svět. Bylo to neřešitelné.

Connie spěchala po dlouhé příjezdové cestě od Clayton Hall k elektricky ovládané bráně s hlavou skloněnou, protože se dalo do deště. Svatební oslavy byly ještě v plném proudu, ale ona už předtím vysvětlila koordinátorce, že musí v jedenáct odejít. Nemůže po paní Bowenové chtít, aby s babičkou zůstala déle, a kromě toho musí babičku uložit, nechtěla, aby dřímala v křesle. I když si v poslední době většinou ani nevšimla, kolik je vlastně hodin.

Connie si povzdechla. Co teď jen budou dělat, když jim vezmou domov? Nedokázala myslet téměř na nic jiného. Bylo to neřešitelné.

Trochu na štěrkem vysypané cestě klopýtla, to ty unavené nohy. Měla před sebou ještě půl míle po polní cestě, než dojde do vesnice a až projde branou, bude potřebovat baterku.

Právě prošla branou, kterou si otevřela kódem, jenž

jí dali, a zastavila se za ní, aby si z kabelky vylovila baterku, když zaslechla zvuk auta, které rychle zrychluje. Viděla, jak se brána pomalu zavírá a oslepila ji blížící se světla. Řidič chtěl asi stihnout projet branou, dokud je ještě dost otevřená.

To se mu povedlo, auto se prosmyklo úzkou mezerou a od kol mu odletěla sprška kamínků, které přistály Connie na nohou, jak sebou instinktivně trhla a o krok couvla. Lekla se, vyjekla a upustila baterku. Okamžitě si dřepa a snažila se ji najít, a ani si nevšimla, že auto opodál zastavilo a dveře u řidiče se otevřely.

„Jste v pořádku?“ ozval se ve tmě ostrý hlas se silným přízvukem. Známy hlas.

Connie prudce zvedla hlavu. „Upadla mi baterka,“ řekla.

Muž vystoupil a došel k ní. Dřep si vedle ní – byl to ten host s obličejem filmové hvězdy.

„Tady je,“ řekl, zvedl baterku z místa, kam se zaku-tálela, a podal ji Connii.

„Ehm... děkuju,“ vzala si ji od něj Connie a zvedla se.

Ten úžasný muž vedle ní udělal totéž. V matném světle lamp od brány vypadal ještě přitažlivější a kapky deště ve vlasech a na neuvěřitelně dlouhých řasách se mu třpytily jako diamanty.

Také v něm bylo vidět, že se mračí.

Pronesl něco italsky, a pak anglicky. „Vy jste ta servírka, které spadly ty sklenice.“

„Ano,“ přikývla Connie. Co k tomu taky říct.

Neznámý se zamračil ještě víc. „Nemáte deštník,“ všiml si.

„Ehm... ne.“

Otočila se, že vyrazí na cestu. Pršelo stále víc a ona se potřebovala dostat domů.

Náhle ji ten cizinec chytil za paži.

„Nasedněte si,“ vyzval ji. „Ne, neprotestujte, já taky moknu.“

Řekl něco italsky a znělo jí to, jako by proklínal

anglické počasí, ale to už ji vedl ke svému autu. Trhnutím otevřel dveře spolujezdce a postrčil ji dovnitř.

„Ne, vážně... prosím, to je v pohodě.“

Cizinec se na ni podíval. „To tedy není vůbec v pohodě“, pravil upjatě. „Odvezu vás domů – nemůže to být daleko, když jste chtěla jít pěšky.“

„Bydlím tady kousek, ve vesnici“, řekla Connie a zhroutila se na sedadlo, protože to bylo jednodušší než se s ním hádat.

Bylo to velmi pohodlné sedadlo – asi nejluxusnější, na jakém kdy seděla. Opřela se dozadu a rychle se připoutala, protože to už seděl neznámý seděl vedle ní a motor se s mohutným zavrčením probral k životu.

Connie na něj vrhla postranní pohled. Bylo jí dost trapně. Z profilu byl úplně stejně ohromující jako zepředu a ona rychle odvrátila pohled, aby ji nepřistihl, jak na něj zírá.

„Ehm... je od vás opravdu laskavé, že mě svezete,“ pronesla k němu, i když při tom strnule upírala oči na zuřivě stírající stěrače.

„Začínáte všechny věty tím ‚ehm‘?“ zeptal se jí cizinec místo odpovědi.

„To že dělám?“ zrudla Connie. „No... asi jsem trochu... nervózní.“

Neznámý projel ostrou zatáčku o dost rychleji, než by jí připadalo přiměřené, ale on s tím očividně žádný problém neměl.

„Nervózní?“ Hlas se mu změnil a jako by v něm teď slyšela, jak se zamračil. „Ujišťuji vás, *signorina*, že se mnou jste v naprostém bezpečí.“

Connie cítila, jak jí hoří tváře a byla ráda, že to ten cizinec nevidí. Samozřejmě, že je s ním v bezpečí. Už jen představa toho, že by to bylo jinak...

Jeho typ ženy je jako ty, které byly na svatbě – šaty od návrháře a podpatky až do nebe a pravé diamanty, pěkně uhlazené, s dlouhými nehty a dokonalým mejkapem. Naprostý opak mě...

„Už jsme ve vesnici. Kde chcete vysadit?“

„Až projedete kolem kostela. Ta krátká řada domků za ním. Babiččin je ten poslední.“

„Babiččin?“

„Ano, žiju s babičkou. Alespoň prozatím.“ Nedočkávala zabránit, aby jí do hlasu pronikla emoce, která s těmito bizarními okolnostmi neměla nic společného.

„Brzy se budeme muset vystěhovat,“ dodala sklesle.

Auto se blížilo ke kostelu s prastarým hřbitovem a krátkou řadou chalup za ním.

„To je škoda,“ pronesl ten úchvatný Ital. „Je to tu vážně hezké.“

Dokonce i v dešti a nepříliš jasném světle pouličních lamp vypadaly domky jako z pohádky, s růžemi pnoucími se kolem dveří a malými předzahrádkami s plaňkovým plotem.

„Ano, ty dvě ostatní chalupy majitel pronajímá na rekreaci. Nový majitel našeho domu s ním chce udělat to samé. Takže musím odejít.“

Connie na něj vrhla krátký pohled, že mu poděkuje za odvoz. Doufala, že se při tom nezačervená, to by bylo dost trapné.

„To pro babičku asi bude těžké. Starší lidé mají rádi známé prostředí,“ slyšela ho říkat.

Zdálo se zvláštní slyšet to od něj, ale mohla jen souhlasit.

„Zvlášť když je postihne demence,“ řekla s povzdechem. „Všechno nové je pro ni hrozně matoucí. A kromě toho...“ věděla, že to zní poráženecky. „Nikde jinde to nebude tak hezké jako tady. Není tu k pronájmu nic, co bychom si mohly dovolit – ze všech domů se tu stávají rekreační objekty pro bohatou klientelu. Nabídli nám obecní byt ve městě, ale je vysoko a není tam zahrada – nebo mám prý babičku dát do domova důchodců. Něco takového pro mě nepřichází v úvahu, ale něco dělat musíme, tady zůstat nemůžeme.“

Slyšela, jak se jí třese hlas. Co si proboha myslí, že

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Poddát se touze.***

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.